

Dossiers 15 augustus 2005 door Sylvain Ephimenco

Ephimenco / Bosnische honden

En waarom eigenlijk zou ik iets over Wilma de Joode en haar stichting op deze plek kwijt willen? Wilma, zegt ze zelf, is meer een 'dierenmens' dan een 'mensenmens'. In feite zou deze bekentenis voldoende moeten zijn om mijn argwaan te wekken en mijn vooroordelen te bevestigen. En dan is er het land. Waarom in godsnaam moest Wilma uitgerekend in Bosnië neerstrijken om honden op te vangen en te verzorgen. Bosnië? Zijn er in dat land geen betere activiteiten te bedenken om het ongelofelijke leed te verzachten dat de mens de mens daar heeft aangedaan? Bosnië, waar een wond is geslagen die nog overal zichtbaar is. Waar mensenlevens zijn geruïneerd, waar vergezichten de stigmata's van het krankzinnige etnische fanatisme nog dragen, waar tien jaar na de oorlog vluchtelingenkampen nog uitpuilen en hele dorpen die in as zijn gelegd nog herbouwd moeten worden.

Afgelopen zaterdag zat ik samen met Wilma de Joode in een radioprogramma van de Wereldomroep. Ze vertelde hoe ze een paar jaar geleden in het kapotgeschoten land terecht kwam. Om via alternatieve geneeswijzen mensen wat troost te bieden. Maar toen viel haar op hoe de ellende zich niet alleen tot de mensenwereld had beperkt. Ook het dierenrijk had zwaar onder de waanzin van de oorlog geleden. Ze begon zich over de ondervoede loslopende honden te bekommeren. Beesten die niets over hun eigen trauma's konden vertellen en die door hun eigenaars niet meer fatsoenlijk konden worden verzorgd. Ik luisterde naar haar verhaal en voelde hoe snel mijn eigen vooroordelen verdampden. Ik begreep dat door aandacht aan dieren te schenken je ook mensen kunt raken en troosten. Dat je ook hun het gevoel kunt geven niet helemaal in de steek te zijn gelaten. De energie en kracht die Wilma uitstraalde, haar hartstocht en toewijding, reikten veel verder dan de dieren die ze daar verzorgde. Met karige middelen en in een zeer ruige omgeving, heeft ze het enige dierenasiel opgericht dat Bosnië rijk is. Pendelend tussen Nederland en Tuzla met auto's vol hondenvoer, altijd op zoek naar particuliere donateurs en geldschietters uit het vaderlandse bedrijfsleven om haar levensdoel gestalte te geven. Later, toen ik weer uit Hilversum thuis kwam, heb ik heel wat tijd op haar internetsite doorgebracht (www.hondenopvang.com). Ik kon de barre winter van Tuzla bijna beleven waarin je zonder water en hout om te stoken bij temperaturen van 25 graden onder nul in een eenvoudige stacaravan moet zien te overleven. „Ook al is het enorm zwaar“, zegt Wilma de Joode, „weet ik dat ik iets doe waar anderen wat aan hebben.“ Deze boodschap is met wat vertraging toch goed bij mij doorgekomen.

- [print](#)
- [stuur artikel door](#)
- Afgelopen

Afgelopen

[Afgelopen zaterdag zat ik samen met Wilma de Joode in een radioprogramma van de Wereldomroep. Ze vertelde hoe ze een paar jaar geleden in het kapotgeschoten land terecht kwam. Om via alternatieve geneeswijzen mensen wat troost te bieden. Maar toen viel haar op hoe de ellende zich niet alleen tot de mensenwereld had beperkt. Ook het dierenrijk had zwaar onder de waanzin van de](#)

oorlog geleden. Ze begon zich over de ondervoede loslopende honden te bekommeren. Beesten die niets over hun eigen trauma's konden vertellen en die door hun eigenaars niet meer fatsoenlijk konden worden verzorgd. Ik luisterde naar haar verhaal en voelde hoe snel mijn eigen vooroordelen verdampten. Ik begreep dat door aandacht aan dieren te schenken je ook mensen kunt raken en troosten. Dat je ook hun het gevoel kunt geven niet helemaal in de steek te zijn gelaten. De energie en kracht die Wilma uitstraalde, haar hartstocht en toewijding, reikten veel verder dan de dieren die ze daar verzorgt. Met karige middelen en in een zeer ruige omgeving, heeft ze het enige dierenasiel opgericht dat Bosnië rijk is. Pendelend tussen Nederland en Tuzla met auto's vol hondenvoer, altijd op zoek naar particuliere donateurs en geldschieters uit het vaderlandse bedrijfsleven om haar levensdoel gestalte te geven. Later, toen ik weer uit Hilversum thuis kwam, heb ik heel wat tijd op haar internetsite doorgebracht (www.hondenopvang.com). Ik kon de barre winter van Tuzla bijna beleven waarin je zonder water en hout om te stoken bij temperaturen van 25 graden onder nul in een eenvoudige stacaravan moet zien te overleven. „Ook al is het enorm zwaar“, zegt Wilma de Joode, „weet ik dat ik iets doe waar anderen wat aan hebben.“ Deze boodschap is met wat vertraging toch goed bij mij doorgekomen.